

трудъ щялъ да го надмине. А за толкова кжсо врѣмя какъ ся вряди той съ толкова имоть?

Ако бы го запыталъ нѣкой за това, той отговаря:

„Денъ работяхъ колко-то ми допускахъ силы-ты и умъ-тъ, а нощъ ровяхъ и прѣмѣтахъ книги, и мысляхъ какъ да вложѣхъ и прѣмѣтнѣхъ оня гологанъ (мангъръ), кой-то бѣхъ спечялилъ прѣзь деня. Изъ тоя пжтъ трудъ до трудъ, мысль до мысль, парá до паръ, и най-сѣтнѣ ся набра толкова чюдно имане. Малко, нъ почтено прѣмѣтаніе докарва това, что видишь. — Вървай брате, че по труда, трезвеность-тж и добрж-тж волюжъ всякога врьви като другаръ и Божя благословія, а пакъ тыя четыре-тѣ събраны вкупъ могжтъ и свѣта поклати.“

Ако бы отвела честь-та нѣкого отъ наши-ты четцы въ далечнѣхъ Америкж, нека попыта тамъ за Ивана Славичя!

Х. Пестеніе.

Капка по капкж езеро прави!

(Пословица.)

Всячкы хора ако да работяхъ само колко за пуждѣ-тж си, колко-то имъ трѣбува вкупъ да потребятъ, или ако все, что добыхахъ, оведнажъ го потребяхъ, то ные и до сега быхмы си останѣли въ онова прѣвоначально състояніе, кое-то по-прѣди описанмы, на имаше еще и да теглимъ.

Погляднѣте и самж-тж природж! Дава ли ни тя всякога все, что-то трѣбува? Не дава всякога, а само въ едно врѣмя. Да ся не приготвяше лѣтъ зимни-